

Afvaart Kleine Nete

Zaterdag 2 augustus

Mieke, Wilfried, Ludo, Swa, Jan, Marc, Peter, Stijn en Patric

Aanvankelijk was het mijn bedoeling me met kajakken enkel aan de vaart te amuseren, om in mijn stijve en pijnlijke spieren wat beweging te krijgen.

Maar na wat aandringen zag ik een afvaart van de Nete uiteindelijk wel zitten.

Van Kasterlee naar Grobbendonk is een kleine 20 km, en er werd mij verzekerd dat de lichte stroming al een groot deel van het werk zou doen. Verder zijn er geen watervallen, gevaarlijke onderstromingen of krokodillen gesignaleerd, dus ik besloot het er op te wagen en mijn eerste echte kajaktocht mee te doen. Ook voor Mieke was het de eerste keer buiten het vertrouwde traject van Schoten Vaart.

Toen ik om 8.30u aan de club aankwam waren al een aantal SKK'ers ijverig bezig met boten op de kar te laden.

Echter toen ik hielp bij het laden van mijn dochters kayak sloeg mijn fibromyalgie nog eens toe, verloor de controle in mijn hand en daar kletterde die mooie boot op de grond!

Mijn dag was om zeep, eigenlijk wou ik meteen terug naar huis.

Maar Wilfried verzekerde mij dat het niet erg was en hij de boot zal herstellen. Waarvoor mijn dank.

Uiteindelijk vertrokken we met 2 auto's naar de watermolen in Kasterlee.

De boten ontladen, auto en botenkar naar het aankomstpunt gereden, formaliteiten..., de tijd verstreek rustig.

Aan de kade was echter een drukte van jewelste.

Maar toen wij te water gingen was de grote hoop waterliefhebbers reeds vertrokken.

Wat een rust!

Nee, dit had ik niet verwacht.

Niets hoor je hier, enkel de peddels die in het water kletsen.

Amper 2 km verder voelde ik me als herboren! Mijn brainfog – waar ik dagdagelijks mee leef – verdween als sneeuw voor de zon.

Lang geleden dat ik me zo goed voelde. Gewoon zalig!

Uiteraard bleef ik bij de achterste groep.

Een tijdje voer ik achter Wilfried, observeerde zijn peddelslag en aapte hem na. In wilertermen noemt men dat "wieltsjezuigen". De kajakterm ken ik (nog) niet.

Even later: gekrijs in de verte, hetgeen deed vermoeden dat er toch een waterval zat aan te komen. Of waren het veeleer de gevreesde krokodillen? Dichter bij gekomen bleek het Bobbejaanland te zijn. Ik leerde daar dat ervaren vaarders het ook soms moeilijk hebben om rechtdoor te varen. Enkele kajaks kregen de niet controleerbare neiging om steeds naar links af te wijken. We zijn dan maar even uitgestapt, en toevallig lag daar ook een café. Kwam dat even goed uit. Na het veroveren van een tafel en stoelen werden onze boterhammen verorberd, en werd er wat gedronken. Een uur was snel voorbij.

Tijdens het 2de traject besloot ik mijn eigen tempo te varen. Veel trager dan onze snelle jongens, iets rapper dan de trage groep.

Hier merkte ik dat er toch nog wat aan mijn techniek moet bijgewerkt worden. Mijn kajak deed niet altijd wat ik wilde, ook de stroming en de wind zal hier zijn rol wel gespeeld hebben.

Alleen varen is voor mij vermoeiender daar ik steeds wat aan overschatting doe.

De rustplaats aan 'de hut' was meer dan ook welkom.

De steiger lag hier wat hoger, de peddel gebruiken om uit te stappen was onmogelijk. Maar hoe moest dat weer?

Bij mijn eerste poging dreigde mijn boot naar bakboord om te slaan, bij de 2de naar stuurboord zodat ik bijna tussen wal en boot belandde.

Maar bij de 3de keer geraakte ik droog op de steiger.

Het 3de deel voer ik weer wat rustiger. Van Marc kreeg ik nog wat vaarles.

In dit traject lag veel bochtenwerk, met veel overhangende en omgevallen bomen en lekkere braambessen langs de kant!

Voor een onervaren kajaker niet gemakkelijk om er aan te raken!
Dit was een heel plezant stuk om vaarvaardigheid op te doen.

Plots, achter de zoveelste bocht, was het weer heel druk. We waren aan de watermolen van Grobbendonk, daar waar de Kleine Nete en de Aa samenvloeien, aangekomen.

Voor Marc, Ludo, Stijn en mij stond de lijnbus te wachten om ons terug naar het vertrekpunt en de auto te brengen.

Een mooie dag is het toch geworden. En heel wat ervaring rijker.

Nog van dat graag!

Patric

